

KIS LAP

AZ ÚJ ÉV AZ Ó ÉV ÖLÉBEN.

— Jelképes rajz. —

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

Z INDULÁSRA minden készen levén, mielőtt Baltás gazda és társai a csónakba léptek, a kapitány levette turbán-fővegét, letérdelt és rövid, meleg imában kérte az eget urát, engedné meg, hogy a bátor legények veszedelmes utazása szerencsés legyen és czéljukat elérjék. Mindnyájan letérdeltek s igazi áhitattal utána mondták az imát.

Sajátságos és megható látvány volt az, midőn e pusztá, kopár korálsziget partján ezek a naptól sötét, tarkabarka kendőkbe öltözött emberek térdeiken imádkoztak; oly áhitattal fohászokdáltak pedig ekkor az eget urához, mint talán eddig még soha sem.

Miután rámondták az „amen“-t az imádságra, Baltás gazda és legényei beugrottak a csónakba s mig maga Baltás gazda a kormányrudat fogta kezébe, a többiek megmarkolták az evezőket. A parton maradottak még egyszer meleg bucsuszavakat mondtak s végre a kapitány harsány hangon kiáltá :

„Isten vezéreljen, fiuk! Előre!“

A nyolcz matróz leereszté a vízbe az evezőket s a csónak elindult, — hogy hirt vigyen a szerencsétlen hajótörtekről és segélyt hozzon. Egy darabig csak eveztek, de mihelyt kis szél kerekedett, fölhuzták a vitorlákat s annál gyorsabban haladtak előre.

Mig a sziget közelében voltak, hol a szél nem érte őket annyira s a tenger hullámozása csekély volt, legényeink nagyon jól érzék magukat. De a mint megkerülték a korálsziget nyugati részét s a csónakot délnyugati irányba fordíták, nagyon rossza fordult állapotuk. A szél erősen fujt s arra jó volt ugyan, hogy nagyon gyorsan vitte előre a csónakot, de az erős hullámozástól mindnyájan megkapták a tengeri betegséget, mintha még soha sem jártak volna tengeren. Egy ideig mindnyájan félig ájultan feküdtek a csónakban, s ez könnyen felfogható, mert mióta a szigeten éltek, ugyanesak szük eledellel kellett beérniök s így egészen el valának gyöngülve. Midőn végre lassanként magukhoz tértek, Baltás gazda egy-egy adag erős bort adott mindegyiknek, aztán egy darab húst és pogácsát, melyet Bogrács bácsi süttött számukra, ami aztán kissé helyre állitá erejököt. Ujból nekifogtak tehát az evezésnek s mert a szél is kedvezően fujt, alig néhány óra mulva már egészen eltűnt szemök elől a kis korálsziget. Dél tájban a szél megszűnt s épen mikor a nap legforróbban süttött, akkor kellett legerősebben evezniök. Ekkor érezték csak igazán, mennyire el vannak gyöngülve.

„Ugy érzem magamat,“ szolt egyik legény, mialatt a homlokáról csorgó izzadságot letörle. a mint érezhetné magát nyolczvan éves nagyanyám, ha éreznie kellene.“

Baltás gazda látván, hogy a le-

gények ereje valóban nagyon megfogyott, úgy intézkedett, hogy fölváltva mindig csak négy ember evezzen, a másik négy pedig pihenjen.

„Majd jobban leszünk este, ha a szél lecsöndesül és megvacsoráltunk,“ biztatá társait Baltás gazda.

A vacsora egy darab sült húsból és sajtból, meg egy pohár borból állott. Jóízűen elköltötték, hanem az éjszakának nem nagyon nyugodtan néztek eléje, mert a napszállta rossz időt jósolt. A nap a kellőnél egy órával hamarabb tűnt el és pedig sötét, szürkés-fekete felhő mögött. És csakugyan, még alig sötétedett el, már erős fürgeteg tört ki s minden pillanatban elmerüléssel fenyegette a gyenge sajkát. Hozzájött még az a szerencsétlen körülmény is, hogy a szél épen ellenkező irányból fújt, mint a merre a csónaknak menni kellett s így a nap közben nagy fáradsággal tett utból több mértföld kárba vészett. Éjtél tájban azonban a szél ismét régi irányba fordult s a „Liberator“ újból célja felé haladhatott.

Baltás gazda és társai keserves éjszakát éltek át. A fürgeteg után a tenger nagyon erősen hullámzott s a legnagyobb vigyázatot kellett arra fordítani, hogy egy-egy nagyobb hullám föl ne fordítsa a csónakot. Ezt a bajt szerencsésen el is kerültek, de el nem kerülhették azt, hogy a víz gyakran át ne csapjon rajtuk, úgy hogy bőrig áztak, főleg mivel ruházatjuk különben is nagyon vékony volt. Arról sem lehetett szó, hogy fölváltva

pihenjenek, mert a kik nem eveztek, azoknak a vizet kellett a csónakból kimeríteni, mert minden nagyobb hullámcsapás után felig megtelt a csónak. Így folyt el az egész következő nap; este a szél ismét megszűnt, az ég teljesen elsötétült s nemsokára ömlött a zápor. Ez még kellemetlenebbé tette az utazást, mert óráhoszat ilyen hideg zuhanyfürdőt tűrni valóban keserves dolog. De végre ennek is vége lett s reggel ragyogó fényben kelt föl a nap. Eleinte jól esett nekik a melegség, de csakhamar oly nagy lett a forróság, hogy egészen ellankadtak tőle s majdnem mindnyájan ismét betegek lettek.

Reggel Baltás gazda elővette a csillagászati eszközöket s kiszámította, hol vannak és mennyire haladtak; úgy találta, hogy nem tévedtek le a helyes irányról s két nap alatt 150 tengeri mértföldet haladtak, tehát meg lehetek elégedve. Nap közben csak gyöngén eveztek, mert a múlt éj fáradalmai után álmokra volt szükségök, hogy erejük kissé helyreálljon. És valóban a következő éjszaka ismét szükségök volt minden erejük megfeszítésére; roppant égi háború tört ki s pehelyként hányta a gyenge csónakot a roppant hullámokon; szüntelenül döngött és villámlott, úgy hogy már azt hitték, hogy elvesznek; de a gondviselés örködött felettök s ezt a veszedelmet is szerencsésen kiállották; sőt ez még nagy hasznukra volt, mert a zivatar alatt a szél épen azon irányból fújt, a melyből nekik szükséges

volt s így egész éjszaka igazán szélgyorsasággal közelegtek céljuk felé.

Az erre következett nap hűvös, felhős volt, kedvező szél feszítette a vitorlákat s ez volt utazásuk legkellemesebb napja, melyen kissé megerősödtek eddigi fáradalmaik után. Matyi aránylag még legjobban tűrte a nehéz szenvedéseket, részint mert erős, fiatal ember volt, részint mert a korálszigeten ő nem vett részt a többieknek egy csinyjében sem. Akárhogy őriztette is tudniillik a kapitány az élelmi szereket és a boros hordókat, a szomjas matrózok mégis módját ejtették, hogy hozzáfértek a borhoz s ugyancsak iddogáltak belőle, ami aztán nagyon ártalmukra vált és gyöngíté őket; Matyi mértékletes maradt s ezért most több ereje is volt a fáradalmak eltűrésére.

E nap délutánján Baltás gazda aggódni kezdett. Számításai szerint már közel kellett volna lenniök a Mauritius szigethez; de bármily gondosan tekintettek is szét, nem láttak semmit. Baltás gazda attól tartott, hogy a mult éjjeli szélvész talán már túl is vitte őket a Mauritius szigeten; ez kicsinyke sziget, könnyen törtérhetett, hogy a roppant zivatarban elhaladtak mellette a nélkül, hogy észrevették volna. Baltás gazda azonban nem szólt semmit aggodalmairól, csak azt mondá a többieknek, hogy gondosan nézegessenek a távolba, mert itt valahol kell már lenni annak a szigetnek, melyet elérniök kell. Képzeltetni, hogy a legényeket nem kellett erre biz-

tatni, ők maguk is szerettek volna már a célnál lenni. Nézegettek tehát mindenfelé a távolba, szinte kidüledt a szemök, — de sokáig hiába. Végre Matyi egyszerre fölkiáltott:

„Ott a sziget! Én látom, én látom!“

A többiek azt vitatták, hogy a mire Matyi mutat, az nem szárazföld, hanem egy távoli felbő; de Matyi megmaradt állítása mellett és fogadást ajánlott, hogy egy félóra múlva mindnyájan látni fogják a szigetet. És igaza volt; alig egy negyed óra múlva a sziget körvonalai tisztán láthatók valának, nem lehetett kétség, hogy céljukhoz közelednek. Roppant öröm fogta el mindnyájukat, elfeledtek minden szenvedést és fáradságot s kettőzött erővel fogtak hozzá az

egy
ből
de n

evezéshez, úgy hogy még alkonyat előtt tisztán láthatták már Port Louis kikötőjét.

A kikötőből épen egy három ár-

bozos nagy hajó vitorlázott ki s Baltás gazda mindenkép igyekezett magára vonni a nagy hajó figyelmét. Magasra tartották a zászlót, mely

JÓL ELTALÁLTA. (Lásd a 255. l.)

egy rudra kötött tarka nagy kendőből állott, elsütögették a puskát, — de mind hiába, a nagy hajón nem

vették észre s bár mennyire ki voltak merülve, tovább kellett evezniök. A bizonyosság, hogy kis erő-

feszítéssel nem sokára szárazföldre juthatnak, nem engedé őket nyugodni, mind a nyoleznan belekapaszkodtak az evezőbe s épen mikor a nap utolsó sugarai is eltűntek, szerencsésen befutott a „Liberator“ a biztos kikötőbe.

(Folytatása következik.)

A P I C Z I K E.

(Képpel a 253. l.)

Ez itt a mi piezi dedünk,
Gólyamadár hozta nekünk.
Csak egy az ő szeme pájja,
Ragyog mint csillag sugara.
Szaja mint a rózsabimbo,
Mosoly rajta lepke, ringó.
A kacsója fehér, püha,
Mindegyiken öt-öt újja.

Szöke fürtös fejecskeje,
Jobbról, balról fülecskéje.
A kis nyelve rózsza levél
Csak úgy gagyog, még nem beszél.
Icziny-picziny kis két foga
Hegyes bár, de még nem fog a.
Szivecskéje is kicsided,
Mint az óra, csak úgy ketyeg.

Kis virágszal, rózsabimbo,
Edes mama karján ringó:
A te korod piros hajnal,
Nem jár az még gonddal, bajjal.
Ápolgatunk, dúczolgatunk,
Énekszóval elaltatunk,
És álmodban jó angyalkák
A lelketet ápolgatják

TENGER A — LUGASBAN.

(Képpel a 256. l.)

Tele vizzel van a kád. —
Tan fürösztük a Katát?
Sem a Katát, sem Rezsőt,
Sem az öcsését, a Dezsőt.
Tengerré lett most a kád,
Hordja hajók nagy raját:
Három kis tüdő szele
Szörnyű vihart fu bele.

REST BANDI.

vagy

Soha sem késő a javulás.

MINDENKI ismerte a faluban az öreg Borbála asszony házát, mert ez nem csak a legszebb és legnagyobb, de a legtisztább is volt. Szép virágos kertecske vette körül, előtte kényelmes padka kínálkozott s bent a házban minden oly rendes, csinos és tiszta volt, hogy szinte öröm volt látni. Borbála asszony özvegy és öreg volt, de azért még friss és erős, szeretett dolgozni s reggeltől estig egész héten át talpon volt, ő parancsolt a háznál s neki mindenki örömmel engedelmeskedett, mert mindig csak jót akart. Leánya Panna asszony szintén dolgos menyecske volt s hűségesen segített anyjának, mialatt férje, Ambrus gazda, a külső gazdaságról gondoskodott, szántott, vetett, kapált-kaszált s így őszkor mindig teli csürnek örvendhettek. Ambrus gazda és Panna asszony kis leánya, a tizenegy éves Julis szintén szaporán hozzálátott már mindenféle munkához és így a jó öreg Borbála asszony házában mindig nagy sürgés-forgás, szorgalmas munka folyt s mikor vasárnap megpihentek, mindenki meg volt magával és a többiekkel is elégedve.

És ebben a szép házban, e derék munkás emberek között élt mégis a falu leglustább, legpiszkosabb, leghaszontalanabb ficzkója, kit mindenki

csak rest Bandinak nevezett. Rokona volt Borbála asszonynak s mert árván maradt, a derék öreg asszony házához vette, hogy embert neveljen belőle. De Bandit ugyan hiába tanították, hiába intették jóra; az iskolát mindig elkerülte, dologhoz soha sem látott, mosdatlanul, piszkos, tépett ruhában járt, mint az ágról-szakadt; egyik év a másik után mult s Bandi csak elheverte a napokat, sem otthon, sem a mezőn nem dolgozott, hanem még alig tizennyolcz éves korában már a koresmában üldögélt és pipázott, vagy kiment a mezőre s a fűben órahosszat aludott.

Az öreg Borbála asszony persze sehogysen szerette ezt a dolgot s majdnem naponként dorgálta, fenyegette Bandit, de hiába. Ambrus gazda is nem egyszer keményen ránczba szedte a rest kamaszt, de mindez nem használt s utoljára már bele is untak s mondhatom, hogy csöppet sem szerették a lusta fiút, nem bánták, ha soha sem is segit munkájokban.

De mégis volt a háznál, a ki szerette a rest Bandit, és pedig a kis Gyuri, kinek fényes kövecskéket, szép virágokat hozott a mezőről s kit gyakran térdén tánczoltatott, úgy hogy a kis fiucska mindig csak Bandinál akart volna lenni. És Juliska is szerette Bandit, mert ez olyan tréfás, jó kedvű volt minden restsége mellett, hogy pompásan lehetett mulatni vele; szép dalokat is tudott s Juliska órahosszat is elhallgatta volna. Juliska kérte is sokszor Bandit, hogy javul-

jön meg; de ez annyira megcsöknyösödött a tunyaságban, hogy nem használt többé sem szép szó, sem fenyegetés.

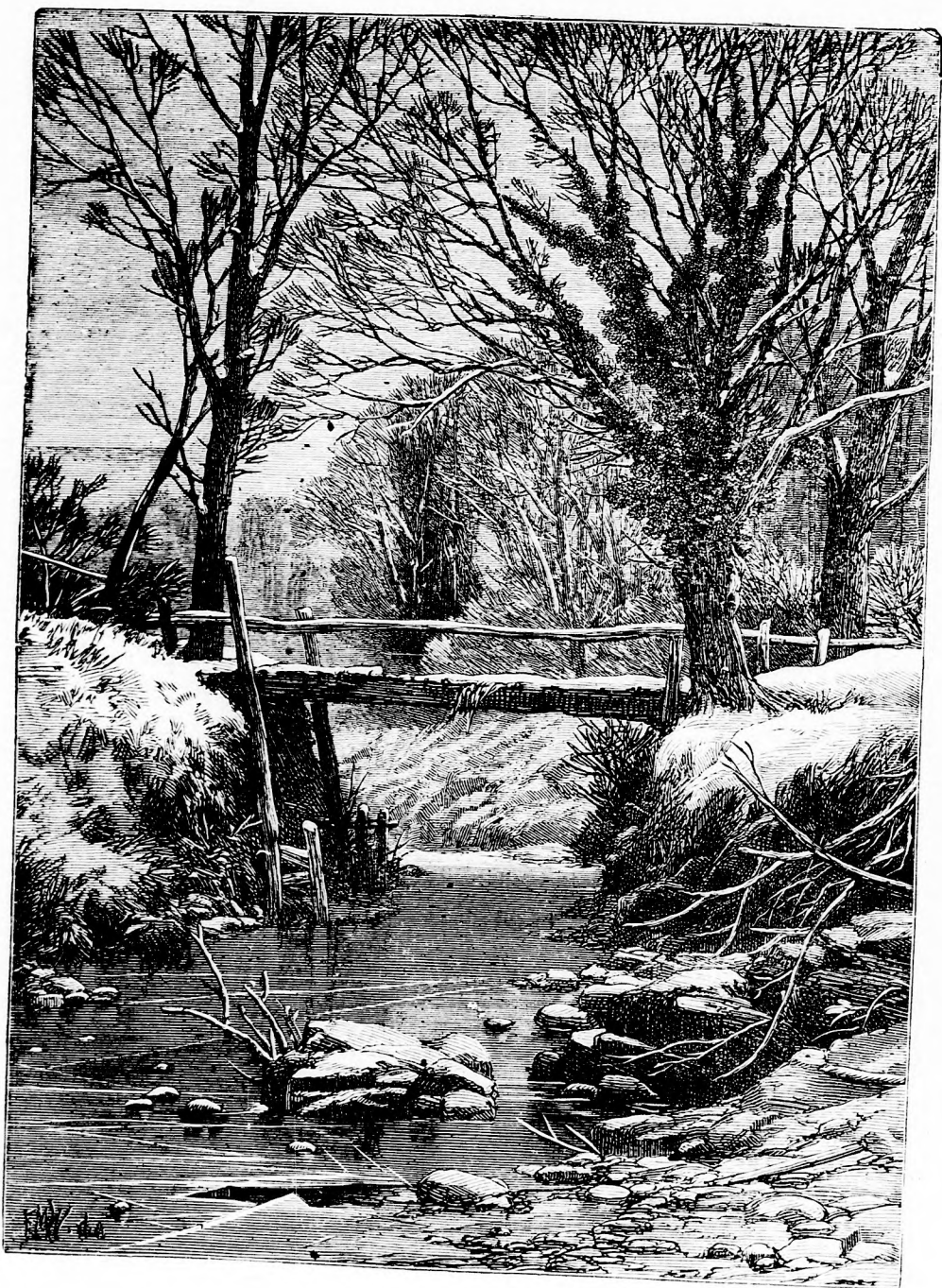
Végre aztán egyszer kifogyott az öreg Borbála asszony türelme s kerekken kimondta rest Bandinak, hogy tovább nem tűri a háznál, ha nem akar dolgozni, ám lássa, hogy él meg.

„Az én házamban ne mutasd magad többé soha sem!“ szolt haraggal az öreg asszony. „Nem érdemelsz egy harapás kenyeret. A mit keressz magadnak, az lesz a tied. Azt hittem, hogy mégis csak megjavulsz egyszer, de látom, hogy minden fáradságom hasztalan. Menj isten hírével, — ne lássalak többé.“

„Elmegyek, el! Soh'se haragudjék,“ szolt rest Bandi egykedvűen. „Mi haszna javulnék? Késő már nekem a javulás . . . aztán sokkal kényelmesebb heverészni és aludni, mint dologban izzadni. Már én csak maradok, a ki voltam.“

„No hát csak maradj, de takarodjál szemeim elől! Majd meglátod, mi a rest ember sorja.“

Igy aztán rest Bandi ott hagyta azt a kedves szép házat s füttyörészve ballagott erre-arra az utcán és a mezőkön s lustálkodott továbbra is. Nappal a mezőn heverészett s ebédre vad gyümölcsöt evett, este pedig lefeküdt valahova a sövény alá és aludt másnap délig; másnap fogott madarakat s megsütötte s így éldegélt egyik nap a másik után. Kezdetben még tetszett neki ez a furesa élet;

GYENGE FAGY. (Lásd a 255. l.)

A HÁROM ÉHES. Lásd a 251. l.)

de lassanként aztán eszébe jutott, hogy talán mégis jobb volt az az izletes káposzta, meg turós csusza és más jóféle étel, melyet Borbála asszony asztalánál kapott. Lassanként foszladozni kezdett ruhája is, inkább csavargó kolduséhoz hasonlított; pedig már ősre járt az idő és hűvösödött, kivált éjszaka. Ekkor aztán gondolkodni kezdett sorsa fölött s látta, hogy bizony a restség nagyon keserves kenyér; de bár ezt belátta, szegylet visszamenni és bocsánatot kérni s azt hitte, hogy már ugy is hiába, már késő megjavulni.

Ezalatt Borbála asszony házában is nagy változás történt; nem voltak olyan vígan, mint hajdanában. Érezték, hogy hiányzik valami, és ez a valami nem volt más, mint a tréfás, rest Bandi jó kedve és bolondoskodása, melylyel mindenkit megnevettett. A kis Gyuri mindig sirt utána, mert most nem volt, aki szép virágokat hozzon és térden tánczoltassa; Juliska titkon akárhányszor könyezett utána s még a jó öreg Borbála asszony is sohajtott néha-néha egyet, és szerette volna tudni, valjon mégis hova lett az a rest Bandi.

De nem sokára nagyobb baj is beköszöntött a házba: a derék Ambrus gazda súlyos beteg lett s nem volt senki, aki a gazdaság után lászon. Lábujjhegyen jártak a szobákban, szomoruan, kisirt szemmel s mindennap valami új kár történt a gazdaság körül.

„Ha Bandi itt volna,“ szolt egy-

szer Juliska, „tudom, hogy minden jól menne, ő elvégezne mindent. Én hiszem, hogy már beleunt a csavargó, lustálkodó életbe. Kedves nagyanyám, engedje, hogy fölkeressem és visszahívjam!“

„Nem! Nem!“ felelt az öreg asszony. „Ő mindig csak a régi volna, csak még több bajt okozna, pedig már elég a szomorúságunk.“

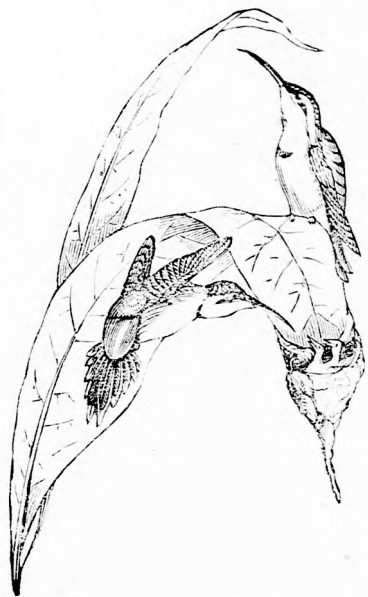
De Juliska addig-addig emlegette, míg a nagymama végre beleegyezett, hogy hát keresse föl és mondja el neki, mi történt.

Juliskának sem kellett ezt kétszer mondani; rögtön fölszedelőzött s elindult Bandi keresésére; tulajdonképen nem is kereste, hanem egyenesen ment egy szép árnyas helyre a patak mellett, hol Bandi legjobban szeretett heverészni. És csakugyan ott találta, csakhogy Bandi most nem aludt, mint máskor, hanem sirt, — sirt keservezen. Juliska ennek láttára szintén elpityeredett és egy darabig szépen sirdogáltak kettecskén, míg végre eszébe jutott Mariskának, mit akar s elmondván a házban történt szomorúságot, hozzátette, hogy ha Bandi javulni akarna s a jövőre dolgozni fogna, mint ily erős fiatal emberhez illik, Borbála asszony örömmel visszafogadná, s mindnyáján boldogok lennének.

„Igen, akarok! Akarok javulni, dolgozni!“ kiáltott Bandi s gyorsan fölugrott. „Rest Bandit itt hagyom örökre a pataknak, én ezentúl egészen új ember leszek!“

Ujjongva vezette Juliska haza Bandit s otthon is mindenki örült visszatértének. Bandi pedig megtartotta szavát, ugyancsak hozzálátott a munkához, dolgozott, mintha nem is ő volt volna az a híres rest ficzkó. Ambrus gazda nyugodtan feketett teljes fölgögyulásáig. Bandi mindent elvégzett s azután is szorgalmasan segített mindenben, úgy hogy alig néhány hét múlva a faluban reá mutattak, mint a legderekabb legényre s ő maga örömmel látta, hogy soha sem késő a javulás.

K I S C S A L Á D.

Nini! — levelen madárka!
Bar mily kicsiny is a fészek
Egymást szerető családka
Benne kényelmesen fér meg.

N A G Y B A J.

És a dézsa, bármilyen szűk,
De ha Laci vad és kaba:
(Mint e rajzban szemléltetjük)
Beleesik a dézsába.

A H Á R O M É H E S.

(Képpel a 249. l.)

A tál tejjel tuli-teli,
Nesze czicza jó reggeli.
Nyelvecskéd ne öltsd a talba,
Csak is ebbe a kanálba.

Egyél, de csak jóllakásig,
Mert mögöttem vár a másik.
Az ételre az is ásit,
A foga rá csak úgy vasik.

Ez mögöttem pedig nem más,
Mint a kutyám, a hü Puskás.
Azt gondold meg, ő is éhes,
Neki is kell ám tej édes.

Aztán, kedves czirmos cziczám,
Van itt még egy harmadik ám.
Hárman vagytok, nem is ketten.
L o v a m r ó l megfeledeztem.

Hanem annak csak kevés kell,
Beéri ő a kevéssel.
Neki, a mily szerény, derék,
A tál feneké is elég.

MIT GONDOL A BÖLCS HINDU. (Lásd a 255. l.)

A PICZIKE. (Lásd a 246. l.)

VERÉB UR
és
VERÉB ASSZONYSÁG.

NYÁRON láttam valamit, a mit érdemes lesz meghallgatnotok. Egy pár verébről szól a történet, mely egészen igaz, mert magam voltam tanuja, mint mindjárt hallani fogjátok.

Van kertünkben egy ócska kis ház, mely most már csak arra szolgál, hogy a kertész ott tartja szerszárait; egy ablaka van, melyet azonban esztendőnk óta nem nyitott ki senki s melyen a nap sem süthet be, mert kívülről néhány szál deszkával volt az ablak elfödve, úgy hogy bent teljes sötétség uralkodott. A deszka és ablak közt azonban volt néhány ujnyi hézag, melyen át kisebb madarak beférhettek, és csakugyan egy verébpár ráakadt a jó helyeckére s az ablak egyik zugában, eső, szél és nap ellen teljes biztonságban megrakta fészket; világosság csak épen annyi fért oda, hogy a kis madarak láthatták, mit csinálnak.

Mikor észrevettem, hogy a verébpár ott fészket rak, halkán bementem a sötét kamrába és érdeklődve nézegettem, mit mivelnek a kis állatok; mindennap meglátogattam így őket, a nélkül hogy ők gyanították volna, hogy valaki tanuja az ő boldog életüknek.

A fészek csakhamar készen volt; észrevettem, hogy néhány nap múlva tojások is voltak benne, egy-két hét múlva pedig öt kis verébfé lárma volt a fészkekben. Szerettem volna, ha látjátok, mily gondosan táplálta veréb ur az éhes, meztelen kis verebket. Mint jó apához illik, mindenké fölötte igazságos volt, egyik sem kapott többet mint a másik és sokszor láttam, hogy ha egy kövér rovar hozott, melyből négynek jutott, de az ötödiknek nem, akkor gyorsan elröpült ismét, hozott újabb falatot s akárhogy lármaztak a többiek, először is annak

adta, a melyik előbb még nem kapott. Veréb asszony is szorgalmasan hordozta a táplálékot kicsinyeinek, de ő nem ment soha messzire s minden pillanatban bebenézett, nincs-e valami baj a fészkekben. Míg az öregek oda voltak, a kicsinyek meghuzódtak a fészek alján és szépen csendesen viselték magukat; de mikor hallották, hogy a papa vagy a mama közeledik, mit a szárnycsattogásról azonnal megismertek, előrenyújtottáksárga csőreiket s tátott szájjal vártak, hogy a papa vagy a mama tegyen bele valami jó falatot. És nem is csalatkoztak soha; veréb papa és veréb mama mindig hoztak egy-egy kövér bogarkát, mi; csak a kis éhesek jól nem laktak.

Ekkor aztán megváltozott a jelenet; veréb asszony beült a fészekbe, szétterjeszté szárnyait, fölborzolta melltollait és így egészen befödte a kicsinyeket, hogy jó melegben aludhassanak; veréb mama aztán maga is elszundikált és édesdeden aludtak mindnyájan, míg veréb papa kint szálldogált; de csak közelben és mindig be-be tekintve a pihenő családra.

Mindennap eljártam ezt nézni a sötét kamrába s a kis család nap-nap mellett így élt jó ideig; a kicsinyek azonban lassankint nőttek, szárnyaik tollasodtak s napról napra hangosabban tudtak csiripolni és étvágyuk is mindig nagyobb lett, úgy hogy az öregeknek ugyancsak sok fáradságukba került, míg jóllakatták őket; a fészek is szűk kezdett már lenni számukra, de veréb mama mégis igyekezett őket szárnyaival befödni, mikor aludtak.

Egy napon, midőn ismét a kis kamrába mentem, hogy meglessem, mit csinál a kis verébcsalád, nagy szomorúságomra a fészket egészen üresen találtam. Gyönyörű nyári nap volt, — s mindjárt gondoltam, hogy ezt az öregek kedvező időnek tartották a fiatal verebek szárnyrabocsátására. És csakugyan, azóta nem

jöttek vissza s valószínű, hogy azóta az akkor piczi verebek már maguk is rak tak fészket s most ők táplálják úgy kisinyeiket.

MIT GONDOL A BÖLCS HINDU.

(Képpel a 252. l.)

Itt ülök a fa árnyában és örülök, hogy a nap teremtője árnyékot is teremtett.

A nyugalom az a mennyország, melybe nem is kell bemennünk, ha az egyszer bennünk van.

Vagy talán féljek azon kigyótól, mely amott felém kandikál? Hiszen a félelem még sokkal gonoszabb kigyó, mely a szívben akik s azt megmérgezi.

Miként az alma a fán, úgy függ az ember a természet keblén: ha érett, leesik magától: ha leszakítják, örökre éretlen marad!

JÓL ELTALÁLTA.

(Képpel a 245. l.)

Gyurka inas volt egy eszmadia-műhelyben. Egyszer a majszter ur egypár cipőt adott kezébe, hogy vigye haza a megrendelőnek. De Gyurkának az a rossz szokása volt, hogy a hol fehérre meszelt falat talált, ott mindjárt megállt s mindenféle éktelen figurákat mázolt rá.

Most is a szomszédháznál meg nem állhatta a pajkosságot, elővett zsebéből egy darab szentet s rettenetes torzképet rajzolt a falra. Két gyerek a szomszédból ott állt és bámulta a furcsa rajzot, mely oly förtelmes volt, hogy szinte megijedtek tőle.

„Igy ni, most készen van,” szolt Gyurka. „Ez az én majszterae asszonyom . . . ugy-e jól eltaláltam?”

Azonban e perczben erős ütést érzett a hátán, aztán még többet is és szigoru hang kiáltá:

„Én is jól eltaláltam, ugy-e?”

Ez pedig a majszter ur volt, ki véletlenül látta és hallotta Gyurka pajkosságát s a lábszijjal rávágott néhányszor. Ez a gyors és idején jött büntetés aztán hasznos volt Gyurkának: soha sem mázolta be többé a falakat és nem gunyolta a tisztességes embereket, mert valahányszor ilyesmire kedve jött, mindig eszébe jutott majszter uram lábszija.

G Y E N G E F A G Y.

(Képpel a 248. l.)

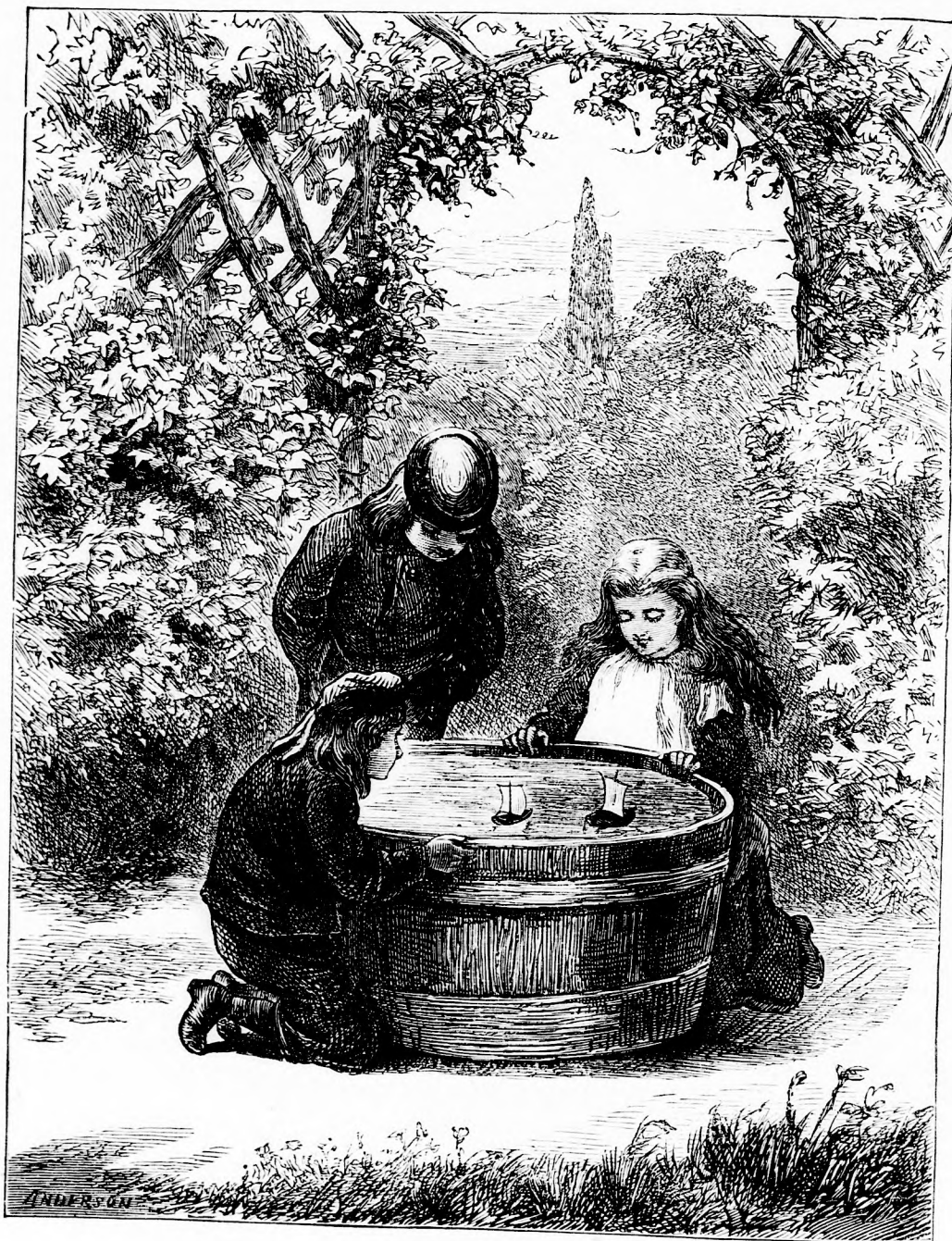
Hideg nincs nagy,	„Ej mit”, dobban,
Gyöngé a fagy.	„Tudom jobban!
Csuszkalástól	A jég erős,
Távol maradj!	Meg se roppan!”

Tegnap is a	És az érre
Kanyó Pista	Viszi lépte,
Az ér levét	És ráment a
Böven itta.	Gyöngé jégre.

Mert bizony meg	Pista alatt
Tegnap a jég	Jég leszakadt
Vastagsága	Most is sinli
Nem volt elég.	Paplan alatt.

K É P T A L Á N Y.

TENGER A LUGASBAN. (Lásd a 246. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó_bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr.

➡ **Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.** ➡